ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ราวินโฮม รีสอร์ท นครนายก
๑๒-๑๔ มกราคม ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ราวินโฮม รีสอร์ท นครนายก
๑๒-๑๔ มกราคม ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๑๒-๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. (ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม) เพื่อไปสนทนาธรรม ณ ราวินโฮม รีสอร์ท อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก

อนึ่ง ท่านอาจารย์และคณะฯ เพิ่งเดินทางกลับจากการรับเชิญไปสนทนาธรรมที่ประเทศเวียดนามถึงกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ปัจจุบัน ท่านรับเชิญจากชมรมบ้านธัมมะเวียดนามถึงปีละ ๓ ครั้ง โดยในปีนี้ท่านได้เดินทางไปที่ไซ่ง่อนและมุยเน่ ระหว่างวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๒ ที่เมืองญาจาง เมืองตากอากาศชายทะเลที่มีชื่อเสียงของเวียดนาม ระหว่างวันที่ ๑-๑๑ เมษายน และครั้งที่ ๓ ที่เมืองฮานอย และซาปา ในเดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

หลังจบการสนทนาธรรมที่ราวินโฮมรีสอร์ทในครั้งนี้แล้ว กลุ่มผู้ศึกษาธรรมชาวเวียดนาม (Vietnam Dhamma Home) ยังได้เดินทางติดตามมาร่วมสนทนาธรรมประจำปีของกลุ่มผู้ศึกษาธรรมชาวต่างชาติ (Dhamma Study Group - DSG) ที่ ชลพฤกษ์รีสอร์ท นครนายก และที่ แก่งกระจาน ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ อีกด้วย "พระอาทิตย์ขึ้นที่เวียดนาม ท่านอาจารย์นำแสงของพระธรรมไปส่องที่เวียดนาม" เป็นคำกล่าวบูชาคุณท่านอาจารย์ โดยอาจารย์สงบ เชื้อทอง ที่ทุกคนกราบเท้าอนุโมทนาท่านอาจารย์ด้วยความปีติซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

เราเดินทางถึงราวินโฮมรีสอร์ทก่อนเที่ยงเล็กน้อย เพื่อรับประทานอาหารกลางวันที่ท่านเจ้าภาพได้จัดเตรียมไว้ต้อนรับ มีลูกชิ้นหมูปิ้งใหม่ ๆ ร้อน ๆ กับน้ำจิ้มรสเด็ดไว้เป็นออร์เดิฟต้อนรับทุก ๆ ท่าน ขนมจีนแกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายแท้เหนียวหนึบ ผัดผักบุ้ง ต้มจืดฟัก ส้มตำ ไก่ทอด ข้าวเหนียว แม่ครัวที่นี่ทำอาหารรสชาติอร่อยแบบไทย ๆ ที่ชื่นชอบและคุ้นเคยอย่างมากเลยครับ

ข้าพเจ้าทราบจากพี่โต (พี่วิศิษฐ์ เพื่อนชอบ สามีของพี่สุกัญญา เพื่อนชอบ) ว่าท่านเจ้าของราวินโฮมรีสอร์ทแห่งนี้ เป็นเจ้าของบริษัทที่ทำธุรกิจด้านการสื่อสารแห่งหนึ่งจึงสร้างรีสอร์ทแห่งนี้ขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรมสัมมนาบุ คลากรของบริษัทและหน่วยงานต่าง ๆ ที่ต้องการใช้บริการในด้านนี้ สถานที่และที่พักจึงเน้นหนักไปในส่วนของห้องพักที่สามารถนอนรวมกันหลาย ๆ คนในหนึ่งห้อง แต่มีความสะดวกสบายครบครัน มีห้องสันทนาการที่ใหญ่โตกว้างขวาง มีส่วนทำอาหารและส่วนพักผ่อนที่สะอาดได้มาตรฐาน

ในโซนที่พักแบบ VIP มีความสวยงามกว้างขวาง ตั้งอยู่ริมน้ำดูสดชื่น มีดาดฟ้าโปร่งโล่งที่สามารถนั่งสังสรรค์ระหว่างครอบครัว เพื่อนฝูงชมบรรยากาศทุ่งนาฟ้ากว้างในยามเช้าตรู่ และชมตะวันตกดินลับเหลี่ยมเขาเวลาเย็น ได้อย่างเพลิดเพลินอย่างยิ่ง มองเห็นเขาใหญ่อยู่ไม่ไกลเลย การสนทนาธรรมในครั้งนี้ ท่านเจ้าภาพมีกุศลศรัทธาและกุศลเจตนาที่จะจัดขึ้นเพื่อน้อมบูชาพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เป็นการน้อมรำลึกในพระคุณของท่านอาจารย์ตลอดหกสิบปีผ่านมา กับความเมตตาอันยิ่งของท่าน ที่อุทิศชีวิตเพื่อทุกคนได้มีความเข้าใจพระธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และทรงแสดงไว้

เป็นบุญนักหนาของพวกเราทั้งหลาย ที่ท่านอาจารย์ถือกำเนิดมาเป็นคนไทยในชาตินี้ ทำให้พวกเราทั้งหลายที่มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ สามารถเข้าใจพระธรรมอันสุขุมลุ่มลึก ยากอย่างยิ่งที่จะเข้าใจได้แม้ในภาษาของเราเอง จากบารมีของท่านอาจารย์ที่สะสมมาและได้เมตตาเกื้อกูลแก่ทุกบุคคลโดยไม่เลือกว่าจะเป็นใคร มีฐานะอย่างไร เชื้อชาติหรือภาษาไหน หากเป็นผู้ที่ได้สะสมบุญไว้แต่ปางก่อน ย่อมเป็นปัจจัยให้ได้มีโอกาสได้ฟังและสะสมความเข้าใจความจริงที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และทรงมีพระมหากรุณาแสดงไว้ จากการที่ท่านได้เมตตาเสียสละ อุทิศทั้งชีวิตเดินทางไปในที่ต่าง ๆ เพื่อเกื้อกูลให้ทุกท่านได้มีโอกาสฟังและและเข้าใจธรรม สะสมไปเป็นที่พึ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งไม่สูญไปโดยเปล่าแล้วในชาตินี้

อนึ่ง จากการที่ได้เดินทางติดตามท่านอาจารย์ไปในที่ต่าง ๆ ทำให้ได้คิดพิจารณาถึงความพร้อมของเหตุปัจจัยในแต่ละที่แต่ละเหตุการณ์ การสนทนาธรรมในครั้งนี้เป็นครั้งหนึ่งที่มีความราบรื่น เรียบร้อย สมบูรณ์ทุกประการ ไม่มีเหตุขัดข้องใด ๆ ปรากฏแม้เพียงเล็กน้อยเลย ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาในกุศลจิตกุศลศรัทธาของท่านเจ้าภาพและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ครับ กราบอนุโมทนาทุกท่านในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทำดีและศึกษาพระธรรม ทั้งยังร่วมกันสนับสนุนการเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แพร่หลายเฟื่องฟูไปในทุกทิศ แม้ท่านอาจารย์จะเคยกล่าวว่า เป็นกาลแห่งความรุ่งเรือง เฟื่องฟูขึ้น ก่อนที่จะอันตรธานไปก็ตาม

"...บริษัทที่สามัคคีกัน เป็นอย่างไร? ในบริษัทใด ภิกษุทั้งหลาย พร้อมเพรียงกัน ชื่นบานต่อกัน ไม่วิวาทกัน (กลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน) เป็นประหนึ่งว่านมประสมกับน้ำ มองดูกันและกันด้วยปิยจักษุ (คือ สายตาของคนที่รักใคร่กัน) บริษัทนี้เรียกว่า บริษัทที่สามัคคีกัน..."

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ติกนิบาตเล่ม ๑ ภาค ๓ หน้าที่ ๔๘๒ ปริสาสูตร

อันดับต่อไป ขอนำภาพและความการสนทนาธรรมบางตอนมาฝากทุก ๆ ท่านเช่นเคย ทั้งยังเพื่อการบันทึกไว้เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ในวาระอันเลิศยิ่งครั้งหนึ่งในสังสารวัฏ ซึ่งเป็นวาระที่หมดสิ้นไปแล้ว และจะไม่มีวันหวนคืนกลับมาอีกเลยในสังสารวัฏ

อ.กุลวิไล : ช่วงแรก มีท่านใดที่มีประเด็นการสนทนาธรรม ก็ขอเชิญนะคะ เพราะว่า สถานที่ ไม่ว่าที่ใดก็ตามที่ให้ความเข้าใจธรรมะ ที่นั่นเป็นประเทศอันสมควร ถ้ายังไม่มีท่านใดมีประเด็นคำถามตอนนี้ ดิฉันก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ เพราะว่าท่านอาจารย์ได้ไปเกื้อกูลให้ชาวเวียดนามเข้าใจธรรมะมาสิบกว่าวันได้ ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ถึงธรรมะที่ท่านอาจารย์ให้ความเข้าใจกับพวกเขา จากที่ท่านอาจารย์ได้ไปร่วมสนทนากับทางเวียดนามที่เราจะสามารถทราบและร่วมเข้าใจด้วยค่ะ

ท่านอาจารย์ : ค่ะ ไม่ทราบมีใครฟัง ดูการถ่ายทอดบ้างหรือเปล่า? มีไหม?

อ.กุลวิไล : ดิฉันได้ดูนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้ดูละเอียดค่ะ

ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น คุณกุลก็คงจะช่วยถ่ายทอดต่อได้ ในฐานะคนฟัง

อ.กุลวิไล : ที่จริง ดิฉันได้อ่านที่พี่กาญจนาเขียนลงในเว็บบ้าง ที่ว่ามีการสนทนาธรรมที่จัดที่ไซ่ง่อน แต่รายละเอียดก็ไม่ได้ดูรายละเอียดทีเดียว ส่วนใหญ่ก็จะมองดูว่า มีท่านใดที่ไปร่วมสนทนาธรรมบ้าง แล้วก็มีผู้ที่เรียนถามท่านอาจารย์ ส่วนใหญ่ก็จะสนใจเกี่ยวกับเรื่องสมาธิ เรื่องของการปฏิบัติธรรมค่ะ

ท่านอาจารย์ : ค่ะ แต่ละที่ แต่ละแห่ง ก็หลากหลาย ถึงสนทนาธรรมวันนี้ ก็ต้องหลากหลายจากที่อื่น แต่ไม่ว่าจะที่ไหนก็เป็นธรรมะ เพราะฉะนั้น เราก็คงจะไม่ต้องไปตามว่า ที่โน่นพูดว่าอย่างไร? ที่นี่พูดว่าอย่างไร? แต่สิ่งหนึ่งซึ่งไม่ลืมก็คือว่า เมื่อไหร่ที่เราไม่ได้ฟังธรรมะ เราก็ลืมธรรมะ ซึ่งกำลังมี!!!

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์อื่นเลย แต่เพราะรู้ว่า ไม่รู้มานานแสนนาน ประมาณไม่ได้เลยว่าแค่ไหน และสิ่งที่ไม่รู้ ก็คือ สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้แหละ!!! ไม่ว่าเมื่อไหร่ คือ ไม่รู้ "เห็น" ที่กำลังเห็น ไม่รู้ "ได้ยิน" ที่กำลังได้ยิน ไม่รู้ "คิดนึก" ที่กำลังคิดนึก ไม่รู้ตั้งแต่เกิดจนตาย มีอะไรบ้าง...

...วันก่อน ๆ ก็ช่างเถอะ!! แล้ววันนี้ล่ะ? ตั้งแต่เช้า "เห็น" ก็เหมือนเมื่อวานนี้ เหมือนแสนโกฏกัปมาแล้ว ก็ยังเป็นเห็น ซึ่งยังคงไม่รู้!!!

เพราะฉะนั้น เป็นผู้ที่ไม่ประมาทเลยว่า สิ่งที่มีเดี๋ยวนี้ รู้ยาก!!! เพราะเหตุว่า ไม่มีใครสามารถที่จะรู้สภาพธรรมะซึ่งลึกซึ้ง แล้วก็เกิดดับสืบต่ออย่างเร็วมาก เพราะเหตุว่าขณะนี้ มีสิ่งที่ปรากฏนิดเดียว เลยไปแล้ว ถึงคน ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ล้วนแต่มี "เห็น" แล้วมี "คิด" สลับกันไปตลอดเวลา ทำให้ "จำ" ด้วยความเป็นสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ซึ่งเหมือนเที่ยง เหมือนยั่งยืน...

...กว่าจะ "เข้าถึง" คำแต่ละคำ สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ขณะนี้ปรากฏ สิ่งนั้นต้องเกิด เกิดแล้วต้องดับ นี่คือสิ่งซึ่ง ฟังแล้วเข้าใจ แต่กว่าจะเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังเกิดดับจริง ๆ ให้รู้ว่าที่ฟังนี่ ไม่ได้ฟังเรื่องไร้สาระ ไม่ได้ฟังสิ่งที่เป็นเท็จ แต่เป็นสิ่งที่กำลังเป็นจริงอย่างนี้ แต่ "ปัญญา" ยังไม่ถึงระดับที่สามารถที่จะ "เข้าถึง" ความเป็นธรรมะ ที่กำลังเกิดดับ...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นเรื่องของบารมี คือ กุศลทั้งหลาย ซึ่งจะต้องเกิดแทนอกุศลทั้งหลาย ซึ่งมีโอกาสที่จะเกิดมากเหลือเกิน วันนี้อกุศลเกิดมาก แต่ไม่รู้!! แต่ว่าเวลาฟังธรรมะ หรือเข้าใจธรรมะ เปรียบไม่ได้เลยกับอกุศลในวันนี้...

...เพราะฉะนั้น ผู้ที่เห็นประโยชน์อย่างยิ่ง ก็รู้ว่า ธรรมะทั้งหมด มีประโยชน์ที่จะทำให้ไม่เสียหลาย ที่มีเสียงปรากฏให้ได้ยินและเข้าใจ ไม่อย่างนั้นก็เปล่าไป เปล่าไป คือ ไม่ได้มีการเข้าใจความจริงของสิ่งที่มีเลย แต่ "เสียง" ซึ่งกล่าวถึง "คำ" ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว แม้ว่าจะนานสักเท่าไหร่ ก็เป็นความจริงซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง เพราะเหตุว่า จริงถึงที่สุด คือ สภาพธรรมะเป็นธรรมะ...

...แม้แต่คำว่า "ธรรมะ" ได้ยินแล้วก็ผ่านไป ไม่รู้ว่าธรรมะอะไร? คืออะไร? แต่ถ้าภาษาธรรมดา ไม่ว่าจะภาษาของชาติไหนก็ตาม ก็รู้ว่า "ธรรมะ" คือ "สิ่งที่มีจริง" ถ้าไม่มีจริงเราจะพูดถึงทำไม? เสียเวลาพูดถึงสิ่งที่ไม่มี

แต่เพราะมี แต่ไม่เคยรู้เลย แม้แต่สัก "คำเดียว" เช่นคำว่า "ธรรมะ" ถ้าถามคนที่ไม่เคยได้ฟังด้วยความเข้าใจ เขาก็จะไปพูดว่า ธรรมะคืออย่างนั้น อย่างนี้ ใช่ไหม? แต่ว่าอย่างนั้น อย่างนี้ คือ อะไร? ก็ต้องเป็นสิ่งที่มีจริง แต่ละหนึ่งขณะ ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ

เรากำลังพูดถึง "ทุกคำที่มีในพระไตรปิฎก" ไม่ว่าจะพูดคำว่า ธรรมะ ไม่ว่าจะพูดคำว่า ธาตุ หรือ ธา-ตุ ไม่ว่าจะพูดถึง อายตนะ ถึง อริยสัจจะ ถึง ปฏิจจสมุปปาท ถึงอะไรทั้งหมด ก็คือ พูดถึงสิ่งที่มีจริง โดยนัยต่าง ๆ ให้ค่อย ๆ เห็นถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งจะเริ่มเห็นพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ "เริ่มรู้จัก" พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ๆ เมื่อได้เข้าใจธรรมะ มิฉะนั้นได้ยินแต่ชื่อ แล้วก็อยู่ห่างไกล ไม่ได้เข้าใกล้พระธรรม...

...แต่ว่า ขณะใดก็ตาม ที่ฟัง แล้วเริ่มรู้ว่า พระธรรมคือสิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้แหละ แล้วก็มีทุกขณะด้วย เปลี่ยนแปลงไปอยู่เรื่อย ๆ แต่กว่าจะค่อย ๆ เข้าใจตามความเป็นจริง ต้องเป็นผู้ที่อดทน จึงมี "ขันติบารมี" เพราะว่า รู้เดี๋ยวนี้ได้ไหม? ไม่มีทาง!!! อีกร้อยชาติ รู้ได้ไหม? ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่า อีกร้อยปี อีกพันปี ร้อยชาติ พันชาติ แต่ขึ้นอยู่กับ ความเข้าใจถูก ในคำที่ได้ฟัง!!! มั่นคงขึ้น เป็น "อธิษฐานบารมี" แล้วก็เป็น "สัจจบารมี" ด้วย...

...เพราะเหตุว่า ธรรมะ ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะรู้ได้ง่ายเลย กำลังมีเดี๋ยวนี้!!! ถ้าไม่ได้ฟัง ไม่มีทางที่จะรู้ความจริงของธรรมะได้

เพราะฉะนั้น ทุกโอกาส ที่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง ก็คือว่า ชาตินั้นผ่านไป โดยมีสิ่งที่ประเสริฐที่สุด คือได้เข้าใจความจริงในแต่ละชาติ...

...แต่ถ้า ชาติไหนไม่ได้มีโอกาสที่จะได้ฟังเข้าใจเลย ชาตินั้นก็เปล่าไป มีก็เหมือนไม่มี!!! เพราะเหตุว่า เดี๋ยวนี้เป็นอย่างนั้น!!! ก่อนเห็น ไม่มีเห็น แล้วเห็นแล้วก็หมดไป แล้วก็ไม่กลับมาอีก และไม่ใช่แต่เฉพาะ "เห็น" อย่างเดียว ทุกอย่าง ฟังอย่างนี้ก็ไม่เป็นอะไร กิเลสก็ยังเต็ม ใช่ไหม?

เพราะฉะนั้น ก็รู้ได้ว่า ฟังทำไม? ฟังไว้ เพื่อเข้าใจมั่นคงขึ้น จนกระทั่ง สามารถที่จะเข้าใจจริง ๆ ในสิ่งที่กำลังมีจริง ๆ ที่กำลังปรากฏ!!!

เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า ปัญญามีหลายระดับขั้น เหมือนกับเกิดมาเป็นเด็กเล็ก ๆ ไม่รู้เลย พ่อแม่ก็ไม่รู้ พี่เลี้ยงก็ไม่รู้ อะไรก็ไม่รู้ เห็นก็ไม่รู้ว่าอะไร มีเสียงปรากฏก็ไม่รู้ว่าอะไร จนกว่าจะเติบโต เมื่อเติบโตแล้ว จนกว่าจะถึงเวลาที่จะมีความรู้ ตามลำดับขั้น แต่ทางโลกอย่างไร ๆ ก็ไม่จบ ไม่มีทางจบ เพราะเหตุว่า ไม่ได้รู้สัจจธรรม คือความจริงของธรรมะเดี๋ยวนี้ ซึ่งเกิดเพราะเหตุปัจจัย แล้วก็ดับไป...

...เพราะฉะนั้น ไม่ว่าที่ไหนก็เป็นธรรมะทั้งนั้น!! แล้วก็เราอาจจะคิดว่า ธรรมะที่เวียดนาม จริงหรือเปล่า? คะ? มีที่ไหนถ้าไม่ "คิด"??? มีแต่ธรรมะซึ่งมีปัจจัยเกิดแล้วดับ แม้แต่จะเป็นคนสักคน ก็ยังไม่ใช่!! เป็นธรรมะแต่ละหนึ่งจริง ๆ "เห็น" หนึ่งขณะ เกิดขึ้น ดับไป ไม่กลับมาอีก ที่ไหน? ถ้าไม่คิด แต่พอมีความคิด ก็เป็นสถานที่ เป็นเรื่องราว ลืมว่าเป็นธรรมะ!!!...

...กว่าจะหมดความเป็นเรา หมดความเป็นที่หนึ่งที่ใดเป็นธาตุ ซึ่งมีปัจจัยเกิด ถ้าไม่มีปัจจัย เกิดไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ก่อนอื่น ต้องรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร? แล้วถึงจะค่อย ๆ รู้ว่า สิ่งนั้นเกิดขึ้นได้เพราะอะไร?

กว่าเราจะเข้าใจในขั้นของการฟัง ซึ่งการฟังพระพุทธพจน์ พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช้คำว่า "ปริยัติ" แต่ความหมายคือ "รอบรู้ในคำที่ได้ฟัง"...

...ทำไมใช้คำว่ารอบรู้? แค่คำเดียวว่า "ธรรมะ" รอบรู้หรือเปล่า? มั่นใจหรือเปล่า? ว่าไม่ต้องไปหาที่ไหนเลย พูดถึงสิ่งที่มีจริง ไม่ใช่ไปให้จำคำว่า "ธรรมะ"...

...เพราะฉะนั้น ถ้าใครเพียงแต่จะคิดว่า จะจำว่า ธรรมะคืออะไร มาจากไหน ธาตุอะไรในภาษาบาลี ถึงมาเปลี่ยนเป็นธรรมะได้ ความหมายเหมือนกัน นั่นคือไม่ได้เข้าใจเลยว่า ธรรมะคือสิ่งที่กำลังมี!!! ไม่ว่าที่ไหนก็ตามที่มีจริง ๆ แล้วไม่รู้ใช่ไหม? เพราะฉะนั้น ก็ "ฟัง" เพื่อ "รู้" เพื่อที่จะได้พ้นจากความไม่รู้ !!

เพราะว่า เมื่อไม่รู้ กิเลสทั้งหลายก็ตามมาไม่สิ้นสุด จนกระทั่ง เป็นเวียดนามบ้าง เป็นประเทศไทยบ้าง เป็นโน่น เป็นนี่บ้าง ดับแล้วหมด!! แล้วจะเป็นอะไร?

แค่มีปัจจัยเกิด เท่านั้นเอง แล้วดับไป แล้วไม่เหลือเลย แล้วไม่กลับมาอีกเลย จะไปหาที่ไหน? สิ่งที่ดับไปแล้วหาไม่เจอ เพราะ "ไม่มี" หมดไป...

...เพราะฉะนั้น แต่ละชาติ เกิดจนถึงดับ ก็คือ สิ่งที่มีเหตุปัจจัยเกิดขึ้น เป็นไป แล้วไม่เหลือเลย ชาติก่อนไม่เหลือ ชาตินี้ ก็ใกล้ที่จะไม่เหลือ แต่ก็มีชาติต่อไป เริ่มแล้วก็ใกล้ที่จะหมดสิ้นไป ตราบใดที่ยังไม่รู้เหตุปัจจัยที่ทำให้มีขณะนี้เกิดขึ้น ก็จะต้องมีอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ เพราะ "ความไม่รู้"...

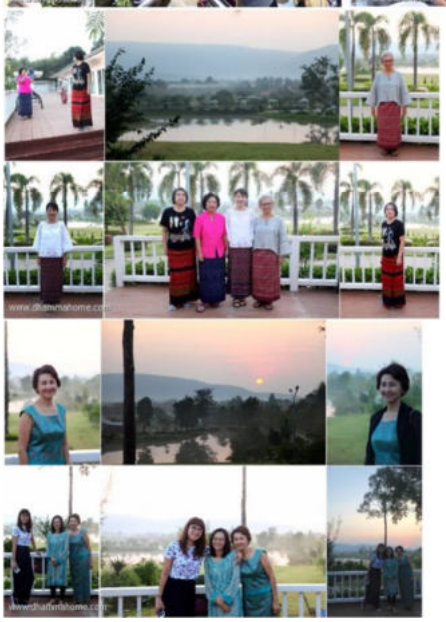

วันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ เหล่าศิษยานุศิษย์ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ พร้อมใจกันตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวแต่เช้า เพื่อเตรียมตัวไปยังบ้านพักของท่านอาจารย์ รอโอกาสที่จะเข้าไปกราบเท้าท่านโดยพร้อมเพรียงกัน

ยามเช้า ณ ราวินโฮม รีสอร์ท ในวันนี้ เป็นเช้าที่มีอากาศสดชื่นแจ่มใสมาก หมอกบาง ๆ ปกคลุมยอดไม้ไกล ๆ พระอาทิตย์เริ่มทอแสงแรกแห่งวัน ดูอบอุ่น ท่ามกลางกัลยาณมิตรในสังสารวัฏ

ระหว่างรอเวลาที่จะเข้าไปกราบเท้าท่านอาจารย์ ทุกคนต่างบันทึกภาพ และชื่นชมบรรยากาศ ทั้งบนดาดฟ้าของห้องพักและบรรยากาศโดยรอบบริเวณ ซึ่งสามารถมองเห็นทัศนียภาพได้กว้างไกลสุดสายตา เป็นวันที่สดชื่นแจ่มใสยิ่งของทุกคน

"...ขณะนี้ ทุกคนก็ได้รับผลของกรรมเก่าทั้งนั้น เพราะว่าขณะใดที่เห็นต้องเป็นผลของกรรมที่ได้ทำแล้ว เหมือนกันหมด ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทุกคนกำลังได้รับผลของกรรมเก่า แต่เมื่อเห็นแล้ว จิตจะเป็นกุศลหรืออกุศล นั่นไม่ใช่กรรมเก่าแล้ว นี่เป็นเหตุใหม่ที่จะให้เกิดผลข้างหน้า

ถ้ากรรมใดเป็นกรรมดี กระทำแล้วดับไป เวลาให้ผลก็ให้ผล คือ เห็นดี เกิดดี ได้ยินดี ได้กลิ่นดี ลิ้มรสดี ได้สิ่งที่กระทบสัมผัสดี เพราะว่ากรรม ทำให้ตาเกิดขึ้น ถ้ากรรมไม่ทำให้ตาเกิด ก็เป็นคนตาบอด คือ คนไม่มีตา เพราะฉะนั้น แม้แต่ตาก็เป็นผลของกรรม หูก็เป็นผลของกรรม จมูกก็เป็นผลของกรรม ลิ้นก็เป็นผลของกรรม กายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ที่สามารถจะรับกระทบเย็น ร้อน อ่อน แข็ง ก็เป็นผลของกรรม

ให้ทราบว่า นี่เป็นผลของกรรม เพราะฉะนั้น ขณะเห็นต้องเป็นผลของกรรมแน่นอน กำลังเห็นเป็นผลของกรรม แต่เวลาที่ทำสิ่งที่ดี นั่นเป็นเหตุใหม่ที่จะทำให้เกิดผลข้างหน้า ต้องแยกเหตุอดีตกับผลปัจจุบัน และเหตุปัจจุบันกับผลอนาคต..."

ไม่มีใคร มอบความสุข ให้ใครได้
บอกให้รู้ ว่ารักท่าน นั้นติดตรึง
ทุกวันนี้ ไม่มีโศก ที่สาหัส
ทุกข์ผ่านมา เดี๋ยวทุกข์นั้น ก็ผ่านไป
ขอให้ท่าน ได้ภูมิใจ ในลูกศิษย์
เชื่อเหตุผล เชื่อกรรม จนชำนาญ
ทำกุศล ครั้งใด ใจก็คิด
สุขภาพดี ทั้งรูปกาย ทั้งหัวใจ

เพียงแค่ใน ความรู้สึก ระลึกถึง
แต่ละหนึ่ง ขณะจิต คิดในใจ
ถูกกำจัด ด้วยรู้ทัน ไม่หวั่นไหว
ศิษย์คิดได้ เพราะวาจา ท่านอาจารย์
ที่มีจิต มั่นคง ตรงสังสารฯ
ศิษย์กล้าหาญ ทุกวันนี้ นี่เพราะใคร
ขออุทิศ ให้อาจารย์ ท่านสดใส
เป็นร่มไทร เป็นที่พึ่ง เพียงหนึ่งเดียว.

พงศ์ศิริ เชาวน์ปรีชา
สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. เลขที่ ๖๒๑

ธรรมรสาทิจตุกะ อาจริยวรรณนา

(พรรณนาพระคุณท่านอาจารย์ ด้วยบทธรรมหมวด ๔ มีธรรมรส เป็นต้น)

แด่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์

โคลง ๔ สุภาพ

ธรรมรส รสเลิศล้ำ รสใด
ธรรมรัตน์ ฤารัตน์ไหน เปรียบอ้าง
ธรรมทัศน์ ตัดทุกข์ใน สามโลก
ธรรมรักษ์ รุ่งมิร้าง ห่อนรู้ลบเลือน

กาพย์ยานี ๑๑

วรรณรส ล้ำเลิศแสน บ่มิแม้น สุดเปรียบเหมือน
ธรรมรส จับจินต์เตือน ตรึกนึกน้อม ทุกคืนวัน
อัญรัตน์ เลอเลิศเล่า ก็มิเท่า มิเทียบทัน
ธรรมรัตน์ พิสุทธิ์ สรรพ์ เกินกาพย์แก้ว กล่าวพรรณนา
โลกทัศน์ ตัดทุกข์ได้ ณ ในภาย กาลเวลา
ธรรมทัศน์ เป็นอกา- ลิกเที่ยงแท้ สถาพร
เทพรักษ์ พักเพียงชื่อ ร่ำระบือ เพียงอักษร
ธรรมรักษ์ นิรันดร ยอดเยี่ยมยิ่ง ยั่งยืนนาน
สาราณียพจน์นี้ มุ่งเพื่อมี นัยสาส์น
บำบวง ท่านอาจารย์ แทนบุษบัน อันอดุลย์

จากหทัย เคารพรัก แน่นตระหนัก ในพระคุณ
ที่ท่าน เกื้อการุณ มิรู้ล้า น่าอัศจรรย์
ใกล้เก้า ทศวรรษแล้ว ท่านยังแผ้ว พิลาศพรรณ
สื่อสาร วัจนวรรณ ไพเราะแท้ สุดประมาณ.

สวนิต ยมาภัย
สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. เลขที่ ๑๐๐
ประพันธ์ในนามสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ.

๔. พหุการสูตร
ว่าด้วยผู้มีอุปการะมาก ๓ จำพวก

[๔๖๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ คือใคร คือ บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ใด จึงได้ถึงพระพุทธเจ้า...พระธรรม...พระสงฆ์เป็นสรณะบุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

อนึ่งอีก ภิกษุทั้งหลาย บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ใด จึงรู้ตามจริงว่า นี่ทุกข์...นี่เหตุเกิดทุกข์...นี่ความดับทุกข์...นี่ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ บุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

อนึ่งอีก ภิกษุทั้งหลาย บุคคล (ศิษย์) อาศัยบุคคล (อาจารย์) ใด จึงกระทำให้แจ้งเข้าถึงพร้อมซึ่งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้ เพราะสิ้นอาสวะทั้งหลาย ด้วยความรู้ยิ่งด้วยตนเองอยู่ในปัจจุบันนี้ บุคคล (อาจารย์) นี้ เป็นผู้มีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าบุคคลอื่นจะมีอุปการะมากแก่บุคคล (ศิษย์) นี้ ยิ่งกว่าบุคคล ๓ นี้ไม่มี อนึ่ง เรากล่าวว่า บุคคล (ศิษย์) นี้ จะทำการสนองคุณแก่บุคคล (อาจารย์) ๓ นี้ไม่ได้ง่ายเลย แต่เพียงด้วยการกราบ ลุกรับ ทำอัญชลี สามีจิกรรม และคอยให้จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และยาแก้ไข้.

จบพหุการสูตรที่ ๔

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ หน้าที่ ๗๘

วันไหนไหน ไม่สำคัญ เท่าวันนี้ วันนี้มี แสงพระธรรม นำทางให้
วันนี้มี เสียงพระธรรม น้อมนำใจ เบาสบาย คลายทุกข์เข็ญ เย็นฤดี
กราบแทบเท้า ท่านอาจารย์ ด้วยใจภักดิ์ เฝ้าฟูมฟัก ศิษย์ทั้งหลาย ไม่หน่ายหนี
กราบบูชา ทดแทนคุณ ด้วยความดี ชั่วชีวี มีพระธรรม ค้ำจุนเอย

วรรณวิไล (ตุ๊กแก) เชาวน์ธาดาพงศ์
สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. เลขที่ ๑๐๕๐

www.dhammahome.com

ผู้หญิงที่เป็นหนึ่ง ... บูชาพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์
(โดย อ.คำปั่น อักษรวิลัย)

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เป็นผู้ที่เกิดมาเพื่อที่จะได้ศึกษาพระธรรม และเผยแพร่พระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง เพื่อประโยชน์คือความเข้าใจถูก เห็นถูก แก่ผู้อื่นอย่างแท้จริง พระธรรมละเอียด ลึกซึ้ง ยากที่จะเข้าใจ แต่เพราะมีท่านอาจารย์ที่คอยพร่ำสอน คอยแสดง คอยเปิดเผยในสิ่งที่มีจริง อยู่ตลอดเวลา บุคคลผู้มีโอกาสได้ฟัง ได้ศึกษา ความเข้าใจจึงค่อย ๆ เพิ่มขึ้น จากไม่รู้ ก็เป็นรู้ขึ้น

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ อุทิศชีวิตทั้งชีวิตเพื่อรักษาพระพุทธศาสนา ด้วยการศึกษาพระธรรมด้วยความละเอียดรอบคอบ และเผยแพร่พระธรรมด้วยความเคารพ ตลอดระยะเวลากว่า ๖๐ ปี ตั้งแต่เริ่มศึกษาพระธรรม (พ.ศ. ๒๔๙๖) และเริ่มเผยแพร่พระธรรม ในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ จนถึงปัจจุบันนี้ ชีวิตของท่านอาจารย์ได้ก้าวไปเพื่อความเจริญขึ้นของปัญญาสำหรับผู้ที่ได้ฟังได้ศึกษาพระธรรม เป็นอย่างยิ่ง

ท่านอาจารย์ เกิดวันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ.๒๔๖๙ เริ่มศึกษาพระธรรม พ.ศ. ๒๔๙๖ และผ่านมาอีก ๓ ปี คือ พ.ศ. ๒๔๙๙ ท่านอาจารย์ก็เริ่มเผยแพร่พระธรรม

เพลง "ผู้หญิงที่เป็นหนึ่ง"

[กราบเท้าบูชาพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์]

สิบสามมกรา พอศอ สองสี่หกเก้า เป็นบุญของพวกเรา ผู้ใฝ่ใจศึกษาธรรม
เป็นวันที่ ผู้มีบุญค้ำจุนหนุนนำ ได้เกิดมาเพื่อศึกษาพระธรรม
และเผยแพร่ ด้วยจิตไมตรี
กาลเวลา ผ่านไป อย่างไม่สูญเปล่า ตั้งแต่ปี สองสี่เก้าเก้า เรื่อยมาจนถึงบัดนี้
ทั้งเช้าทั้งเย็น บำเพ็ญเพื่อประโยชน์ทุกที่ ทำให้ผู้สะสมมาดี ได้ฟังธรรม อบรมปัญญา
* **(ซ้ำ)** * ท่านอาจารย์สุจินต์ ผู้หญิงที่เป็นหนึ่ง ทุกคนต่างซาบซึ้ง สรรเสริญในความเมตตา
เสียสละยิ่งกว่าใคร เป็นผู้ให้ตลอดเวลา มอบให้ สิ่งที่มีค่า อันยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทอง
อายุมั่นขวัญยืน ทุกวันคืน เป็นสุขสบาย นี่คือ ความจริงจากใจ ของหญิงชายลูกศิษย์ทั้งผอง
มอบผ่าน ถ้อยคำ เรียงร้อยด้วยใจกลั่นกรอง สิบนิ้ว ขอประคอง น้อมก้มกราบ บูชาพระคุณ * *

คำร้อง : นพรัตน์ ฤทัยรัตนาภรณ์ และน้องชาย (คำปั่น อักษรวิลัย)

คำกล่าวบูชาพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ก่อนเริ่มสนทนาธรรม เมื่อช่วงเช้าของวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ณ ราวินโฮม รีสอร์ท โดย อ.คำปั่น อักษรวิลัย

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เกิดวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๖๙ ท่านอาจารย์เริ่มศึกษาพระธรรม ปีพุทธศักราช ๒๔๙๖ และผ่านมาอีก ๓ ปี คือในปีพุทธศักราช ๒๔๙๙ ท่านอาจารย์ก็เริ่มเผยแพร่พระธรรม

ตั้งแต่วันนั้น จนถึงวันนี้ กว่า ๖๐ ปี แล้ว ท่านอาจารย์อุทิศชีวิตทั้งชีวิต ในการเผยแพร่พระธรรม ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงมาโดยตลอด โดยไม่ได้หวังสิ่งอื่นใดเลย นอกจากเพื่อประโยชน์แก่ผู้ฟัง ผู้ศึกษา ได้มีความเข้าใจถูก เห็นถูก เท่านั้น

ผู้ที่ได้ฟัง ได้ศึกษาพระธรรม ซาบซึ้งในพระคุณของท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง เมื่อมีความเข้าใจถูก เห็นถูก เพราะได้อาศัยท่านอาจารย์ผู้เป็นกัลยาณมิตร ก็ย่อมจะมีความปรารถนาดีให้ท่านอาจารย์มีความสุข มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีอายุยืนนาน เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทร ของผู้ศึกษาพระธรรม ตลอดไป เพราะชีวิตของผู้ที่มีปัญญา ยิ่งยืนนานเท่าใด ก็ยิ่งจะเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้อื่น มากเท่านั้น

อ.สงบ :

เรื่องของการที่ไปเวียดนาม ในความเห็นของผม เห็นว่าเป็นเรื่องของพระอาทิตย์ขึ้นที่เวียดนาม พระอาทิตย์ คือ แสงพระธรรม ไปส่องที่เวียดนาม ท่านอาจารย์ไม่ได้ไปปลูกฝังแบบธรรมดา ปลูกฝังแบบที่จะต้องให้เริ่มต้นในสิ่งที่ถูกต้อง ดีงาม เวียดนามเขานับถือพระพุทธศาสนา แต่เป็นมหายาน มหายานเขาจะเป็นพระโพธิสัตว์ทั้งหมด และแนวการสอนก็จะเป็นอีกแบบหนึ่ง แต่ที่ท่านอาจารย์นำไปก็คือ นำหลักของพระธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง ซึ่งตรงและเป็นคำสอนที่ตรง ๆ และไม่มีพิธีกรรมอย่างอื่น นอกจากความหลุดพ้นจากทุกข์

ทั้งหลักของพระธรรม พระวินัย และพระอภิธรรมซึ่งเป็นสัจจธรรมจริง ๆ เป็นการให้พระธรรมที่บริสุทธิ์ ถือเป็นการปลูกฝัง ซึ่งมั่นคงมาก คนที่มา ก็เป็นคนรุ่นใหม่ มีการศึกษาที่ดี จบจากต่างประเทศ และภาษาเขาก็ดีมาก และเรื่องของหน้าที่การงานของเขาก็ดีมาก เขาจับกลุ่มกัน คนเหล่านี้ก็ไปชักจูงคนที่อยู่ในวงการสังคมในระดับทั้งกลางและในระดับสูง ให้มีความสนใจในส่วนนี้ แล้วก็เชิญพ่อแม่พี่น้อง ญาติทั้งหลายทั้งปวงที่มีอยู่ ด้วยความอนุเคราะห์ของเขาก็เชิญกันมา

การจัดสนทนาธรรมแต่ละครั้งที่เชิญท่านอาจารย์ไป ก็มีท่านที่สนใจที่เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์ เป็นวิทยากรร่วมด้วย ในการที่จะต้องถ่ายทอด ก็คือถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ และจะมีคุณ Tam Bach ซึ่งเป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์และเป็นผู้ที่สนใจ แตกฉานเรื่องของภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาเวียดนามของเขาที่จะถ่ายทอด

เพลง มุทิตาคารวะพระคุณท่านอาจารย์

โดย อ.กฤตบุญ (ปิยะ) รณรื่น สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ หมายเลข ๒๓๓

(อดีตผู้อำนวยการกองการสังคีต กรุงเทพมหานคร)

ผู้ประพันธ์เพลง "เวลากับชีวิต" ที่ทางมูลนิธิฯ ใช้เปิดในตอนท้ายของรายการวิทยุ "แนวทางเจริญวิปัสสนา"

.....

เพราะท่านทุ่มเทชีวิต อุทิศกายใจ น้อมถวายพระรัตนตรัย ตลอดชีวา
ด้วยใจซื่อตรง มั่นคง เปี่ยมด้วยศรัทธา เทิดทูนบูชา องค์พระพุทธา เหนือยิ่งสิ่งใด
ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้เปี่ยมเมตตา
ท่านมอบชีวา เผยแผ่พุทธธรรม เที่ยงตรง จริงใจ
คือมหาอุบาสิกา เหนือคำกล่าวใด ๆ
ศิษย์น้อมนบไหว้ เทิดทูนบูชา สักการะความดี
อัญเชิญพระไตรรัตน์ พรหมเทพเทวา ทั่วทุกจักรวาล
โปรดดลบันดาล อวยพรท่านอาจารย์ ประสบสุขศรี
เพียบพร้อมจตุรพิธพรชัย เพิ่มพูนทวี
ศิษย์หลอมชีวี มุทิตา คารวะ พระคุณอนันต์
ศิษย์ขอเดินตาม แนวทางพุทธธรรม ท่านพร่ำสอนไว้
ละชั่ว ทำดี มีใจผ่องใส คงคู่ชีวัน
เผยแพร่พุทธศาสน์ เที่ยงธรรม เที่ยงตรง ด้วยใจคงมั่น
มุ่งสู่สุขนิรันดร์ พ้นการเกิดตาย คือจุดหมายปลายทาง
น้อมมุทิตา คารวะพระคุณ ไม่จืดจาง
ท่านอาจารย์สุจินต์ ผู้สืบสานแนวทาง เทิดพุทธศาสน์ คู่ไทย คู่โลกา ตลอดกาลฯ

ในเรื่องของการถ่ายทอด ก็ถ่ายทอดเป็นสองภาษา คนที่สนใจเขาก็จะถาม แล้วท่านอาจารย์ก็จะตอบเป็นภาษาอังกฤษแล้วก็ถ่ายทอดเป็นภาษาเวียดนาม คนทั่วไปที่มา ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ เขาให้ความสนใจจริง ๆ สนใจจริง ๆ จนท่านอาจารย์แทบจะไม่มีเวลาทานอาหาร เช้านี่พระท่านมาแล้ว มาขอพิเศษแล้วก็นึกว่าพระท่านจะฟังอย่างเดียว เวลานั่งสนทนาธรรมกับภิกษุ ก็จะมีคฤหัสถ์ทั้งที่เป็นผู้ที่เข้าใจภาษาอังกฤษก็มี ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษก็มี เขาจะมารุมล้อมเต็มไปหมดเลยจนนั่งกับพื้น พอถึงเวลาเขาก็สนใจจริง ๆ ทั้งภิกษุ ทั้งแม่ชี ภิกษุเป็นมหายาน แม่ชีก็เป็นมหายาน ก็ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

ในการเผยแพร่ของท่านอาจารย์ เขาทำอย่างไร? เขาก็มีการถ่ายทอด ในขณะเดียวกันเขาก็มีการที่จะต้องบันทึกแล้วก็ถอดความออกมาคำต่อคำเลย ฉะนั้น ครั้งหนึ่งที่ไป ท่านอาจารย์ไปสิบวัน สิบห้าวัน สิบเอ็ดวันอะไรอย่างนี้ พอจบลง เขาได้อะไร? เขาได้ตำราด้วย ตอนนี้เขามีตำราปรมัตถธรรม เขาเลียนแบบคล้าย ๆ กับมูลนิธิฯ แล้วพวกเราไปก็ได้เจริญศรัทธา ก็บริจาคแล้วก็ให้ทุนเขาในการพิมพ์หนังสือ

จะเห็นว่า นี่คือพระอาทิตย์ขึ้นที่เวียดนาม และเขาก็ไม่ได้น้อยหน้ากว่าเรา เขามี ชมรมบ้านธัมมะเวียดนาม แบบของเราด้วย และเขาจะเผยแพร่ แล้วก็มีการสนทนาธรรมในแต่ละอาทิตย์คืออาทิตย์ละสามวัน แล้วก็เผยแพร่ไปทั่ว นี่คือ เป็นการเริ่มต้นจากท่านอาจารย์ ท่านไปปลูกฝัง ท่านนำพระอาทิตย์ไปขึ้นที่นั่น แต่บ้านเราก็เหมือนกับ เราเป็นลูกเศรษฐี ร่ำรวย ก็ใช้ชีวิตไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องขยันอะไรก็ได้แต่เขาเหมือนกับคนยากจน หมายความว่า เขาผ่านสงครามมา

แล้วศาสนาของเขา เรื่องมหายานไม่ต้องพูดถึง คำสอนหลักจริง ๆ กับหลักธรรมะก็ยากที่จะปรากฏ ดังนั้น ก็เหมือนกับลูกคนจน

ฉะนั้น เวลาทานอาหาร เขาก็จะมานั่งใกล้ท่านอาจารย์ แม่พูดไม่รู้เรื่องก็ให้ลูกแปลภาษาอังกฤษแล้วก็ถ่ายทอดเป็นเวียดนาม แทบจะไม่มีเวลาหายใจเลย ผมเห็นท่านอาจารย์แล้วนี่ ผมคิดว่าต้องใช้ความเพียรอีกประมาณสักหมื่นเท่า ถึงจะตามไปเป็นในเสี้ยวที่สิบหกของความเพียรของท่าน ท่านทานน้อย แต่ทำงานมาก แต่ผมทานมาก ทำงานน้อย (หัวเราะ) ได้แต่ตามไปสนับสนุนท่าน

อันนี้เป็นสิ่งซึ่ง ถ้าท่านไม่เห็น คำพูดใด ๆ ก็อธิบายไม่ได้ถึงความวิริยะอุตสาหะ คำพูดใด ๆ ก็ไม่สามารถที่จะถ่ายทอดในจริยวัตรของท่านอาจารย์ได้ ผมเห็นแล้วผมก็ว่า นี่คือ ยอดคน นี่คือ ผู้ที่...ผมคุยกันส่วนตัวนะครับ ไม่ได้คุยให้ท่านอาจารย์ได้ยิน คุยกับภรรยาว่า นี่คือเทพองค์หนึ่งที่จุติลงมา เพื่ออะไร? เพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาที่แท้จริง

นี่คือสิ่งที่ท่านอาจารย์ได้ไปปลูกฝังที่เวียดนาม แล้วก็พวกเราให้การสนับสนุน แต่สิ่งที่พวกเราสนับสนุน ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งสนับสนุน แต่สิ่งที่แท้จริงที่ท่านอาจารย์ทำลงไปนั้น เป็นคุณค่า คุณูปการอย่างมหาศาลต่อมนุษยชาติ ตามรอยพระพุทธบาทของพระพุทธเจ้า ต้องกราบอนุโมทนาท่านอาจารย์

อ.อรรณพ : กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ เมื่อวานผมได้ยินท่านอาจารย์พูดถึง "การละ" ท่านอาจารย์พูดว่า ละตั้งแต่ขั้นฟัง ซึ่งจริง ๆ แล้ว ก็ยังไม่สามารถที่จะไปละโลภะ โทสะ โมหะ อะไรออกมาเห็นได้ชัด แม้คนที่ฟังธรรมะ ก็ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น แต่ก็ยังมีกิเลสอะไรเกิดขึ้น ตามเหตุ ตามปัจจัย แล้วท่านอาจารย์จะกล่าวว่า "ละขั้นการฟัง" อย่างนี้ ละอะไรได้แค่ไหนครับ ขั้นการฟัง

ท่านอาจารย์ : เพราะเหตุว่า ทุกคนพูดถึงอริยสัจจธรรม ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ การละสมุทัย ต้นเหตุของทุกข์ เป็นอริยสัจจะที่สอง แล้วจะเริ่มอย่างไร? ไม่ใช่อยู่ดี ๆ ก็อยากจะฟังหนทางละอริยสัจจะที่สอง แต่ว่า เดี๋ยวนี้มีแน่นอน โลภะ ซึ่งเป็นอริยสัจจะที่สอง แล้วจะละอย่างไร?

...บางคน ก็รีบร้อนเหลือเกิน จะละโลภะ ไม่รู้ถึงความละเอียดลึกซึ้งอย่างยิ่งของธรรมะ โลภะเก่งค่ะ ทำให้อยู่กันมาในสังสารวัฏนานแสนนาน แล้วก็จะอยู่ต่อไปไม่สิ้นสุด ถ้าไม่มีความเข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริงว่า

ละได้ด้วยการซึ่งได้มีโอกาสฟังพระธรรมแต่ไม่ใช่ฟังเฉย ๆ คำที่ได้ฟังแล้วทุกคำเป็นคำจริง ได้ฟังแล้ว ซ้ำบ่อย ๆ เดี๋ยวก็ลืม เพราะเหตุว่า สะสมการไม่เข้าใจสภาพธรรมะ และการลืมที่จะรู้ว่าเดี๋ยวนี้เป็นธรรมะ มาก...

...เพราะฉะนั้น ไม่ต้องไปถามใครเลย ว่าเข้าใจธรรมะแค่ไหน? ฟังมาแล้วเท่าไหร่? แต่ว่า ความเป็นผู้ตรงว่าธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริงในขณะนี้ เกิดแล้วปรากฏให้ติดข้อง โลภะมาแล้ว!! แต่ว่า ผู้ที่ได้ฟังธรรมะ สิ่งนี้มี เกิดแล้ว ปรากฏให้เข้าใจพระธรรม ไม่ได้ทรงแสดงเรื่องอื่นเลย แต่ทรงแสดงเรื่องสิ่งที่กำลังมี ซึ่งใครก็ไม่สามารถที่จะรู้ได้ แต่เมื่อฟังแล้ว ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น!!!

การค่อย ๆ เข้าใจขึ้นในขั้นของการฟัง ก็เป็นการละความติดข้อง ที่จะเห็นผิด เพราะเหตุว่า การเห็นผิดง่ายมาก ถ้าสอนให้ทำ สอนให้ได้ ไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะทุกคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปัญญา ที่เมื่อเข้าใจแล้วก็จะละคลายความติดข้องตามลำดับขั้น...

...เพราะฉะนั้น ขั้นแรก ไม่มีใครจะไปเป็นพระอนาคามี พระอรหันต์ ไม่มีโลภะในสิ่งที่ปรากฏให้เห็น ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส แต่ว่าเป็นสิ่งที่ไม่รู้จึงติดข้อง ยึดถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเที่ยงและเป็นเรา เป็นสัตว์ เป็นบุคคลต่าง ๆ...

...แต่สิ่งที่ปรากฏอย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ถึงที่สุด โดยละเอียดยิ่ง โดยประการทั้งปวง แต่ละหนึ่ง ลองคิดดู ที่ตัวของแต่ละคน มีธรรมะที่เรายึดถือว่าเป็นของเรา แต่พอสัมผัส กระทบ อ่อนบ้าง แข็งบ้าง เย็นบ้าง ร้อนบ้าง ตึงไหวบ้าง ไม่เคยรู้ ไม่เคยสนใจ ไม่เคยคิดว่า นี่คือการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า!!! ที่จะรู้ความจริงที่เกิดแล้วปรากฏ ทำอะไรไม่ได้เลยทั้งสิ้น เพราะ "เกิดแล้ว" และกำลังปรากฏ ด้วย...

...แต่ "คำสอน" ที่เกิดจากการตรัสรู้ ก็ทำให้ "เริ่มรู้" ว่า ที่เป็นเรา ก็มี "เห็น" ขณะนี้เกิดแล้ว ดับแล้ว จะเป็นเราได้อย่างไร? กำลัง "ได้ยิน" ก็ไม่ใช่เราอีก มีธรรมะซึ่งเกิดขึ้นได้ยิน "เสียง" แล้วก็ดับไป ถ้าค้นหาโดยทั่วจากพระธรรมที่ทรงแสดงไว้ จะไม่พบ "เรา" เลย ไม่มีเลย!!! แต่ว่าเพราะความไม่รู้ แล้วก็เป็นสิ่งซึ่งปรากฏโดยการที่ติดข้องตั้งแต่เกิด และถ้าไม่มีการได้ยินได้ฟังให้เข้าใจ ก็จะติดข้องต่อไปจนตาย และไม่ใช่ชาตินี้ชาติเดียวด้วย ต่อไปอีกมากมายหลายชาติ...

...เพราะฉะนั้น การศึกษาธรรมะ เป็นเรื่องละตั้งแต่ต้น!!! คือ รู้ว่าสภาพธรรมะที่ติดข้องมีจริง แต่อะไรก็ละไม่ได้ นอกจาก "ปัญญา" เลิกคิดที่จะไปทำอะไร ที่จะมาไม่มีโลภะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ ไม่มีมานะ ไม่มีความริษยา ไม่มีสภาพธรรมะทั้งหมด ในแต่ละวันแต่ละขณะก็เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย แต่ว่าต้องเป็นผู้ที่ตรง หนทางนี้ไกล หนทางนี้ละเอียด และหนทางนี้ จะเป็นไปได้ ด้วยความไม่ประมาท!!!...

...พระปัจฉิมวาจา "จงยังความไม่ประมาท ให้ถึงพร้อม" แม้แต่ในการฟัง ฟังแล้วต้องรู้ว่า ฟังแล้วเข้าใจ นั่นคือพระมหากรุณาคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ให้ใครเพียงอ่านแล้วไม่รู้ แล้วไม่เข้าใจ แล้วก็ไปทำอะไร ด้วยความเป็นตัวตน

เพราะฉะนั้น กว่าจะละการยึดถือสภาพธรรมะว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เพียงมีปัจจัยเกิดแล้วดับ แค่ฟังอย่างนี้ คนที่อบรมมา จะถึงความสลดใจ สลดใจที่นี่ไม่ได้หมายความถึงเศร้าใจเสียใจ แต่เป็นปัญญาที่เห็นถูกต้อง ว่ากี่ชาติแล้ว? มีความติดข้องในสิ่งที่ปรากฏ ทั้งนั้น...

...การที่จะละสิ่งที่สะสมมานาน ต้องละตามลำดับ คือ ไม่ใช่ละโลภะ โทสะ โมหะ ซึ่งยังเป็นไปในรูป เสียง กลิ่น รส โผฐฐัพพะ แต่ละการที่เคยเข้าใจผิด ว่าสิ่งที่มีขณะนี้ เป็นเรา หรือว่า เป็นของเรา

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น การฟังธรรมะเท่านั้น ที่จะทำให้ขณะนั้น สามารถที่จะรู้ เพราะระลึกรู้ลักษณะของสิ่งที่ปรากฏ ตรงตามความเป็นจริงที่ได้ฟัง ก็เป็นเรื่องของการสะสม ที่จะต้องเข้าใจว่า สิ่งที่มีจริง ที่รู้ได้ ก็คือ สิ่งที่กำลังปรากฏ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม...

เพลง เวลากับชีวิต
ประพันธ์คำร้องโดย อ.กฤตบุญ (ปิยะ) รณรื่น

อย่าลืมตัว มัวเมา ในชีวี ชีวิตนี้ หมุนเวียน เปลี่ยนแปรผัน
เปรียบทิวา ราตรี กับชีวัน ทุกสิ่งผัน แปรไป ไม่จีรัง
ยามมั่งมี ลาภยศ สุขสรรเสริญ อย่าไปหลง เพลิดเพลิน ยึดมั่นจริงจัง
ชีวิตคน ปรวนแปร ไม่จีรัง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
วันเวลา หมุนไป ไม่เคยย้อนเยือน หมั่นเตือนตน เตือนใจ ตลอดเวลา
เร่งเพิ่มพูน คุณความดี ให้ชีวา ใช้เวลา ให้มีค่า ประโยชน์ล้ำอนันต์
หยุดลืมตัว มัวเมา ในวาสนา ทุกเวลา นาที มีแต่สุขสันต์
ชีวิตคน สั้นลงไป ทุกคืนวัน เร่งสร้างสรรค์ คุณความดี ทวีร่มเย็น.

เพราะไม่รู้ จึงอยู่มา ในหล้าโลก เพราะไม่รู้ จึงเศร้าโศก ในสงสาร
เพราะไม่รู้ จึงเป็นเรา เขลามานาน เพราะไม่รู้ จึงคบพาล เผาผลาญตน
เพราะรู้คุณ ของพระธรรม จึงร่ำเรียน เพราะรู้ธรรม จึงพร่ำเพียร เพิ่มกุศล
เพราะรู้ชัด จึงไม่ใช่ สัตว์บุคคล เพราะรู้ละ ตัวตน จึงพ้นภัย.

บทประพันธ์โดย ผศ.อรรณพ หอมจันทร์

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาท่านเจ้าภาพและสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ.ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ